Kungl. Konsthögskolan

Kärlek, Kropp & Arbete

Konstnärlig forskning i en osäker tid

Mejan Press

Mejan Press

Innehåll / Contents

4 Sara Arrhenius
16 Silvia Thomackenstein & Meryem Saadi
18 Filippa Arrias
20 Petra Bauer & Marius Dybwad Brandrud
22 Goldin + Senneby
24 Annika Larsson
26 Björn Larsson & Carl Johan Erikson
28 Mara Lee
30 Work a work
32 Fri tid – Konstnärslön nu!
34 Åsa Andersson Broms
36 Shiva Anoushirvani
38 Nils Claesson
40 Karin Hansson
42 Per Hasselberg & Åsa Andersson Broms
44 George Kentros
46 Verk på nätet / Works online
48 Kolofon / Colophon

Sara Arrhenius
Rektor, Kungl. Konsthögskolan

Kärlek, kropp och arbete
Konstnärlig forskning i en osäker tid

En vass tagg sticks in i kroppen på en sjöstjärnas larv som blir ett preparat som kan studeras i ett mikroskop. Betraktaren är zoologen Elie Metchnikoff, i exil på Sicilien 1882, och det han studerar är larvkroppens läkeprocess. Hans beskrivning av det han såg kan sägas utgöra början av ett narrativ där kroppen beskrivs som en fästning i krig med en fientlig omvärld. Immunförsvaret ses som en här soldater beredda att gå i strid för sin kung. En berättelse som står sig stark än i dag. Finns det andra sätt att föreställa mötet mellan törnet och larvens kropp? frågar sig konstnärsduon Goldin + Senneby i sitt verk *Sjöstjärna och citrustörne*, en del i forskningsprojektet *Den gråtande tallen – att skriva en autoimmun roman*. Och hur skulle ett sådant byte av metaforik påverka vårt sätt att erfara vår kroppslighet? Den konstnärliga forskningens oblyga besök i andra discipliners språkbruk öppnar för omtumlande perspektivskiften.

A sharp thorn pierces the body of a starfish larva, which becomes a preparation that can be studied under a microscope. The zoologist in contemplation is Elie Metchnikoff, in exile in Sicily in 1882, and what he is studying is the healing process of a larval body. His description of what he saw can be said to be the start of a narrative in which the body is depicted as a fortress in a war with a hostile world. The immune system is seen as a battalion of soldiers ready to go to war for their king. This narrative resonates even today. Are there other ways to imagine the contact between thorn and larva? asks the artist duo Goldin + Senneby in their work *Starfish and Citrus Thorn*, part of the research project *The crying pine tree: writing an autoimmune fictional narrative*. And how would a switch of metaphors affect the way we experience our corporeality? The immodest visits of artistic research into the parlance of other disciplines open up for dizzying shifts in perspective.

Love, body and work
Artistic research in uncertain times

Vice-Chancellor, Royal Institute of Art
Sara Arrhenius

I Filippa Arrias projekt *Paramaribostorken flög sin kos och kom aldrig tillbaka – transformationen som den Andre* kommer måleriets möjligheter att bära mångskiftande berättelser vara en utgångspunkt i ett sökande efter en släkt i diaspora. Ett letande som leder till Surinam, och ett forskande i koloniseringens följder. Måleriet är i sig en motståndsakt genom sin möjlighet att gestalta subjektiva sanningar och öppna för erfarenheter utanför det språkliga. En gestaltningsform som genom den konstnärliga forskningen nu får en plats i forskningen rum.

I projektet *Arbeta ett arbete*, har sex konstnärer – Åsa Andersson Broms, Shiva Anoushirvani, Nils Claesson, Karin Hansson, Per Hasselberg och George Kentros – tillsammans formulerat sig kring arbetets, särskilt det konstnärliga, utsatta och förändrade ställning i samtiden. Deras process – t ex workshops, utställningar och vittnesseminarier – är mångfasetterad, prövande och öppen mot andra erfarenheter, kunskapsområden och historiska skeenden. Lika mångskiftande, både i innehåll och gestaltning, är projektets utfall. Gruppen visar videoverk, fotografier, performance, ljudverk, måleri textiltryck och textverk. En brännande kärnpunkt är en kritik av arbetets fragmentering och alienation i gigekonomins och new public managementfilosofins tidevarv. En kritik som får gestaltning i t ex Åsa Anderssons Broms fotografier på tomma folkparksscener, George Kentros smått hårdhänta undersökning av musikskapandets arbete genom förstörelse av en violin och Nils Claessons målerieperformance som berör det konstnärliga arbetets värde. Per Hasselberg och Åsa Andersson Broms har tryckt en bild av filosofen Descartes kranium på en textil som hänger i Nikesalen som en påminnelse om ursprunget till synen på människan som en mätbar maskin.

För att ge en plats till den konst som skapas inom ramen av vår forskning har Kungl. Konsthögskolan och Konstakademien ett pågående samarbete om att visa skolans konstnärliga forskning i en serie av utställningar. Den här gången har inbjudan gått till de forskare som driver eller nyligen avslutat ett externt finansierat forskningsprojekt, att samlas i en större grupputställning. För den

In Filippa Arria's project, *The stork from Paramaribo flew away never to return – transformation as the Other,* the prospects for painting to embody polyphonic stories becomes the starting point in a search for relatives in the diaspora. A search that leads to Surinam, and an investigation into the aftermath of colonization. Painting, through its propensity to lend shape to subjective truths and open up to transverbal experience, is inherently an act of resistance. It is a form of interpretation that through artistic research now has a place within the canon of research.

In the project *Work a work*, six artists – Åsa Andersson Broms, Shiva Anoushirvani, Nils Claesson, Karin Hansson, Per Hasselberg and George Kentros – have formulated ideas around the vulnerable and changeable place that work, specifically artistic work, holds in our times. Their process – unearthed in workshops, exhibitions and witness seminars – is multifaceted, probing and open to other experiences, areas of knowledge and historical events. The results of the project are equally diverse, in both content and figuration. The group displays video works, photographs, performances, audio works, painting, textile prints and textual works. At the core is a smoldering critique of the fragmentation and alienation of work in an era of the gig economy and New Public Management. A critique expressed through Åsa Anderssons Broms' photographs of the empty stages of open-air theatres, George Kentro's dulcetly harsh examination of musicians' work through the desecration of a violin, and Nils Claesson's painting performance that addresses the value of artistic work. Per Hasselberg's and Åsa Andersson Broms' image of Descartes' skull on a textile print hanging in the Nike Hall serves as a reminder of the birth of the view of man as measurable machine.

To make a space for art created within the framework of our research, the Royal Institute of Art and the Royal Swedish Academy of Fine Arts have an ongoing collaboration to display the school's artistic research in a series of exhibitions. This time, an invitation has gone out to unite in a larger group exhibition those running, or who have recently completed, an externally funded research project.

konstnärliga forskningen är utställningen en självklar plats, här finns en möjlighet till offentliggörande som förmår att bära konstens och den konstnärliga forskningens komplexa multisensoriska erfarenheter. Men här finns även en lång historia av utställningsmakande som löper parallellt med konstens historia, som är en given del av den konstnärliga forskningens fält att undersöka, kommentera och utveckla. I Konstakademin – som ju ursprungligen var hemort åt konsthögskolan – är både utställningen som form och konstskolans historia påtagligt närvarande i t ex utställningsrummens arkitektur och i skulpturerna som användes i konstundervisningen. Den öppna form som flera av verken har, genom att vara oavslutade och fortfarande del i en pågående forskningsprocess, bryter mot en museologisk tradition av att uppvisa avslutade objekt. Utställningen tar också plats i ett digitalt rum, om något ett tecken i tiden som pekar mot utställningens föränderliga form. Performativa verk och ett program av samtal kommer på grund av den pågående pandemin uppföras för en mindre publik och samtidigt strömmas online.

De deltagande konstnärerna delar alla ett starkt engagemang i tidens angelägenheter. Den konst som visas på utställningen befinner sig långt från ett slutet seminarierum på förnämt avstånd från tidens brus. Istället står den mitt i samtidens svåra frågor. Återkommande är kroppens utsatthet i olika system: politiska, teknologiska, vetenskapliga, såväl som konstnärliga. Det är en kropp som är smittad av sjukdomar, sliten av oreglerat kroppsarbete och formad av politisk och bioteknologisk disciplinering. En utsatt och lidande kropp i behov av omsorg och kärlek. I projektet *Vägra döda – historier om de vapenfria männen* närmar sig Carl Johan Erikson och Björn Larsson en svensk microhistoria, de män som vägrade värnplikt. Här kommer militärens kroppskontroll i fokus genom mönstringens teknologi, men projektet uppmärksammar också hur vapenvägrare, som ofta var konstnärer, författare eller intellektuella, påverkade vår syn på manlighet.

I Shiva Anoushirvani's närgångna och intima video och performanceverk *About O* kommer det känslomässiga arbetet och

An exhibition is an obvious forum for artistic research, with its opportunities for publicizing the complex multisensory experiences of artistic research. And herein lies the long history of exhibition-making, running parallel with the history of art, which forms an organic branch of artistic research to investigate, comment on and develop. At the Royal Swedish Academy of Fine Arts, where the Royal Institute of Art was originally housed, both exhibition and the art school's heritage is ever present in the design of the exhibition spaces as well as the sculptures that were used during art class. The open form featured in several works, as a yet-to-be-completed reflection of the ongoing research process, breaks with a museological tradition of exhibiting finished objects. In addition, the exhibition is also held in a digital space, a sign of the times if ever there was one, that points to its mutable nature. Performance works and a program of conversations will be restricted to a smaller audience, due to the pandemic and streamed in real-time.

The participating artists all share a strong commitment to the most pressing issues of the day. The art displayed in the exhibition is far removed from that of a shuttered seminar room at a comfortable distance from the public clamor. On the contrary, it positions itself at the center of today's burning issues. One recurring theme is the body's vulnerability to systems, whether political, technological, scientific or artistic. It imagines a body infected with disease, worn out by unregulated manual labor and sculpted through political and biotechnological discipline. An exposed, suffering body in need of care and love. In the project *Refuse to kill – stories of the conscientious objectors*, Carl Johan Erikson and Björn Larsson close in on a Swedish micro-history of the men who refused military service. Here, the corporal control commanded by the military comes into focus through a technology for mustering, but the project also draws attention to how conscientious objectors – often artists, writers and intellectuals – have influenced our standards of masculinity.

In Shiva Anoushirvani's intimate video and performance work *About O*, emotional work and its interaction with larger social

dess samspel med större sociala sammanhang i fokus. Det arbete vi gör för att lugna ner, jämna ut, slippa bestraffning eller undvika att bli lämnade. Kärlek är även ämnet för Mara Lees forskningsprojekt, *Kärlek och Andrefiering*, som undersöker kärlekens roll i konstruktionen av kvinnan som den andre. I en performativ föreläsning låter hon poesins och teorins språk hybridiseras för att vidga det akademiska språkets gränser.

Den konstnärliga forskningen på Kungl. Konsthögskolan har ett starkt fokus på en konstnärlig praktik och sker i våra ateljéer, verkstäder och utanför högskolans värld. Den samlar sinsemellan mycket olika konstnärskap, verksamma både inom akademin och i konstens större fält. Här finns en stor konstnärlig spännvidd och ett undersökande förhållningsätt där olika konstnärliga begrepp, metoder och förhållningsätt prövas, förkastas och omdefinieras. I Annika Larssons interaktiva digitala mediaprojektion *E. I. the Blob* söker hon möjligheten att ge den rörliga bilden agens och bli en aktiv partner i en kommunikationsmodell som öppnar för en vidare subjektivitet än människans. Hon sätter invanda föreställningar om vad en bild är och kan göra på spel. Samma nyfikenhet på ickemänsklig subjektivitet finns i Karin Hanssons *Screen Saviour* som visar bilder som robotar inte kan förstå.

Ett förlösande skratt möter besökaren i Konstakademins entré. Det har den fria kraft som bara är möjlig bland vänner, när man är trygg. Det är ett skratt som är omstörtande och gör motstånd mot konventioner, förväntningar och begränsningar. Petra Bauers och Marius Dybwad Brandruds gemensamma ljudverk är en del i det pågående forskningsprojekt *Sökandet efter Jeanne* där ett återvändande till regissören Chantal Akermans ikoniska karaktär i filmen *Jeanne Dielman, 23 Quai du Commerce 1080 Bruxelles* bildar botten i ett sökande efter en feministisk praktik utifrån kvinnors erfarenheter i dag. Centralt i forskningsarbetet är att etablera omsorg som en del av en konstnärlig och forskande praktik, men också att hitta kollektiva arbetsformer som förmår famna olika erfarenheter också utanför akademins och konstens fält.

contexts come into focus: the labor we devote in calming down, straightening out, escaping punishment or avoiding being left behind. Love is also the subject of Mara Lee's research project *Loving Others, Othering Love,* which examines the role of love in the construction of woman as the Other. In a performative lecture, she hybridizes the languages of poetry and theory to broaden the boundaries of academic language.

Artistic research at the Royal Institute of Art, with its strong focus on artistic practice, is undertaken in our studios, workshops and the world outside. It brings together very different types of artistry, those acting within both academia and in the larger art world. Here there is a large artistic range and an exploratory approach where different artistic concepts, methods and attitudes are tested, rejected and redefined. In Annika Larsson's interactive digital media projection *E. I. the Blob*, the artist seeks to grant agency to the moving image in becoming an active partner in a communication model that opens up for a subjectivity broader than the human. She plays with our accustomed notions of what an image is and can do. A similar curiosity about nonhuman subjectivity informs Karin Hansson's *Screen Savior*, which displays images that robots cannot comprehend.

A redemptive laugh greets visitors at the entrance to the Royal Swedish Academy of Fine Arts. It possesses an unfettered power possible only in the safe company of friends. It is a subversive laugh that resists conventions, expectations and restrictions. Petra Bauer's and Marius Dybwad Brandrud's joint audio work is part of the ongoing research project *Looking for Jeanne*, in which a return to director Chantal Akerman's iconic character in the film *Jeanne Dielman, 23, Quai du Commerce, 1080 Brussels* is rooted in the search for a feminist practice based on women's present-day experiences. Central to the project is establishing care as an element of artistic practice, and recovering a collectivity of work that embraces the diverse experiences outside the arts and academia.

The establishment of artistic research in Sweden over the past two decades is indicative of a shift in the art field by which artists

Etablerandet av den konstnärliga forskningen i Sverige de senaste tjugo åren är en del av en förskjutning av konstfältet där konstnärer söker sig mot nya områden och nya sätt att arbeta konstnärligt. En förflyttning som ofta inneburit möten med en bredare samhällelig kontext och sammanhang för konstnärer att arbeta utanför den traditionella ateljésituationen. Här har forskningen på de konstnärliga högskolorna skapat ett energifält för konstnärlig utveckling. Den konstnärliga högskolan, med sin tillhörighet i den konstnärliga traditionens förståelse av frihet, såväl som den akademiska traditionen av en öppen kritisk diskussion och fri tankebildning, ger nya möjligheter för konstnärligt arbete. Men det avgörande är att vi vågar inta en öppen hållning till vad konstnärlig forskning kan vara och ge den möjlighet att hitta sina metoder och själv formulera vad det innebär att forska på konstnärlig grund.

Den återkommande debatt som följt den konstnärliga forskningens etablering i spåren delar sig grovt sett i två hållningar, den ena ser den konstnärliga friheten som hotad av akademins former, den andra ser konstens metoder som för oreglerade för att få kallas forskning.

Det är svårt att dra rena gränser mellan den konstnärliga och vetenskapliga forskningen som i vissa fall möter varandra och där mötet kan innebära ny kunskap. Men jag vill ändå hävda att just det som särskiljer den konstnärliga forskningen från den vetenskapliga är det som gör den verkligt intressant som konstnärlig forskning. Vi behöver inte främst en konstnärlig forskning som lägger sig nära etablerade vetenskapliga metoder, utan tvärtom en konstnärlig forskning som bidrar med ny kunskap genom sina särskilda metoder.

Jag tror att den prövande och öppna hållningen i utställningens verk är ett svar på den frihet vi har gett den konstnärliga forskningen på Kungl. Konsthögskolan, medvetna om att ett nytt forskningsområde bara kan bli verkligt nydanande om den får hitta sina egna obrutna vägar. Den är otämjd och stökig, spränger genrer, discipliner och har inte en självklar hemhörighet.

seek out new areas and new ways of working. A movement that has often involved encounters with a broader societal context, allowing artists to work outside the traditional studio situation. Research at art academies has created a force field for artistic development. In alliance with the artistic tradition's views on freedom in combination with their own traditions of free and critical dialogue, academies spark new opportunities for artistic work.

But crucially, we must maintain an open mind to artistic research, and give it a possibility to develop its methodology and formulate for itself what it means to conduct such research.

The recurring debate that followed the establishment of artistic research roughly splits into two tracks: one sees academia as a threat to artistic freedom, the other sees the methods of art as too unregulated to be called research.

It is difficult to draw clear boundaries between artistic and scientific research, which in some cases come together and where that meeting can generate new knowledge. But I still claim that what distinguishes artistic from scientific research is what makes the former particularly compelling. We do not foremost need an artistic research emulating scientific methods, but one contributing new knowledge through its own distinctiveness.

I believe that the probing, open-minded attitudes in the exhibition works are a response to the license we have afforded our artistic research at the Royal Institute of Art, through our awareness that a new research area can become truly innovative only if it can discover its own untaken paths. It is undisciplined and unruly, challenging genres and disciplines, and having no obvious denizenship.

The Institute's deep roots in an artistic praxis are also reflected in this year's research week, which takes place in close connection with the exhibition opening. Here, the school will have its own broadcasting studio as a place for discussion, but also jointly erect a temporary pavilion outside the Institute, which is intended to function as an "experimental, shared space outdoors for artistic research – flexible, inclusive, wide-open". A place for critical and

Kungl. Konsthögskolans djupa rötter i en konstnärlig praktik återspeglas också i årets forskningsvecka som äger rum i nära anslutning till utställningens öppnande. Här kommer skolan ha en egen sändningsstudio som plats för diskussion, men också gemensamt uppföra en tillfällig paviljong utanför Kungl. Konsthögskolan tänkt att fungera som ett ”experimentellt, delat rum utomhus för konstnärlig forskning, flexibelt, inkluderande och öppet”. En öppen och gemensam plats för en både kritisk och inkluderande diskussion och ett delande av kunskap är avgörande byggstenar i en konstnärlig forskningsmiljö.

För en experimentell och forskande konst som haft svårt att hitta en plats inom konstens traditionella förmedlingskanaler kan konsthögskolornas forskningsmiljö bli viktiga knytpunkter. I en tid där konsten, särskilt den som inte passar ett hårt kommersialiserat konstsystem, är kringskuren av snåla ekonomiska villkor, politisk instrumentalisering och ett försvagat kritiskt samtal, kan akademin erbjuda ett viktigt rum.

I en osäker tid där både högskolor och konstinstitutioner letar efter nya vägar tror jag att en konsthögskola som rymmer både lärande, forskning och en utåtriktad verksamhet kan vara en verkningsfull modell för att utveckla konsten och dess former för offentliggörande. Möjligheten att båda vända sig inåt i lärande och forskning och samtidigt öppna sina dörrar och vara i samtal med världen ger möjligheter till ett fördjupat arbete med och om konst. En prövande och öppen plats som sporrar en rörlighet och en öppenhet mellan undervisning och forskning, ateljé, akademi och utställningsplats, mellan konsthögskolan och en större värld.

inclusive discussion and for sharing knowledge, the crucial building blocks of an artistic research milieu.

For an experimental and inquiring art struggling to find a home in the traditional communication channels of art, the research milieus of art academies can become important hubs. At a time when art, especially one that does not suit a highly commercialized art world, is confined by miserly economic conditions, political instrumentalization and a weakened critical discourse, academia can provide an important refuge.

In an uncertain time when universities and art institutions seek new roads, I believe that an art academy that accommodates learning, research and outreach can be an effective model for fostering and publicizing art. The opportunity to turn inwards in learning and research, while at the same time to open doors in conversation with the world, provides opportunities for in-depth work with and about art. An enquiring, open-minded community that encourages mobility and openness between teaching and research, studio, academy and exhibition space, between the art academy and a larger world.

Att kuratera och producera i och bortom det tänkta rummet

Att kuratera och producera en utställning är något som sker någonstans mellan ateljé-besök, konstnärssamtal, research och själva utställningslokalen. Ändå växer en utställning, i dag mer än någonsin förr, fram i ett tänkt rum som till största delen bara existerar i kuratorns, producentens och konstnärens fantasi.

När den här utställningen öppnade hade det gått ett år sedan det offentliga livet först började begränsas: utställningarna blev mindre tillgängliga, konstnärerna började visa upp sina verk virtuellt och de sociala interaktionerna med konstnärer började skötas hemifrån via nätet, trots att de flesta deltagarna befann sig i samma stad. Plötsligt började ateljébesöken också göras online, något som kanske ökar den tidsmässiga flexibiliteten men också gör det svårare att föreställa sig hur ett konstverk kan visas upp i utställningslokalen. Det spelar ingen roll hur detaljerad en miniatyrmodell av lokalen är i fråga om skala och rumslig beskrivning – när konstverket väl är på plats motsvarar det ändå ofta inte den uppfattning man har fått i det tänkta rummet. Det här är ett helt nytt sammanhang, som också på ett drastiskt sätt har förändrat producenternas förmåga att använda sig av performance. Frågorna vi har ställts inför är många: Hur förändras ett performance när det dokumenteras bortom det enstaka framträdandet och arkiveras online? Vad får det för betydelse när ett performance också kan pausas av betraktaren, utan att ses i sin helhet? Kommer vi fortfarande att tala om performance eller ställer vi snarare ut reprisperformance?

Ett utav våra mål har varit att skapa ett fysiskt möte med konstverken och även att upprätthålla en säker miljö för medarbetare, konstnärer och publik, samt att acceptera begränsningarna kring att organisera ett event helt utanför den virtuella miljön.

Curating and producing an exhibition takes place somewhere between studio visits, conversations with artists, research and the actual exhibition space. However, today more than ever, an exhibition is developed in an imaginary space that exists mainly in the minds of the curator, producer and artist.

When this exhibition opened, a year had passed since public life was first restricted: exhibitions have become less accessible, artists started presenting their works virtually, and social interactions with artists have been taking place from home through the www, even though most participants are based in the same city. Suddenly, studio visits also started taking place online, perhaps providing more temporal flexibility, but making it all the more difficult to imagine how the artwork could be displayed in the exhibition space. No matter how detailed the scales and spatial descriptions in the miniature models of the venue or the 3D simulators are: when the artwork is then actually installed, it often does not correspond to the ideas in the imagined space. This novel context also dramatically transformed producers possibilities to engage with performative works. We found ourselves confronted with many questions. How does a performance change when it is documented beyond its one-time staging and archived online? What does it mean when a performance can also be paused by the viewer without being seen in its totality? Will we still speak of performances, or are we exhibiting re-performances?

In producing this exhibition, one of our main goals was to create a physical encounter with the artworks in a tangible space, while providing a safe environment to all artists, collaborators, and the audience, and to accept the limitations inherent to organizing events completely outside of the virtual realm.

Curating and producing within and beyond the imaginary space

Storken från Paramaribo flög bort och kom aldrig tillbaka – transformation som den Andre

Paramaribo-projektet består av en verklig men också fiktiv expedition till Paramaribo, huvudstad i Surinam som är ett litet land på Sydamerikas norra Atlantkust.

Efter att ha upptäckt min egen koppling till Surinam har jag blivit intresserad av författare, konstnärer och tänkare från Västindien. Karibiens samhällen är tydligt kreolska, både lingvistiskt och kulturellt. Begreppet *creolité* har en naturlig koppling till mötet mellan kulturer och språk. Det härstammar från den koloniala erfarenheten och är ett viktigt begrepp i postkoloniala kritiska studier.

I mitt projekt vill jag utforska och förstå de möjligheter som *creolité* innebär i formandet av både identitet och samhälle. De här möjligheterna har formulerats av tänkare som Édouard Glissant, med flera. Som konstnär försöker jag visualisera historiens närvaro i det samtida. Frånvaron av minnen, eller minnen som inte berättats, ersätts ofta av det föreställda. Dessa kan kallas fiktiva minnen och uppmuntrar till mytologiseringen av verkliga upplevelser. De är verkliga på så sätt att de påverkar verkligheten här och nu. Mina fiktiva minnen fungerar som material för de målningar som visas i den här utställningen: En serie storskaliga fiktiva historiska målningar som vill uttrycka fantasier och berättelser som projiceras på Surinam och därmed speglar den brist på kunskap jag har om mitt eget arv.

The *Paramaribo* project involves a real but also imaginary expedition to Paramaribo, the capital of Surinam, a small country on the northern Atlantic coast of South America.

Discovering my own connection to Surinam, I have become interested in writers, artists, and thinkers originating in the West Indies. The Caribbean societies are, linguistically and culturally, markedly creole. The concept of *creolité* is inherently connected to the intersection between different cultures and languages. It derives from the colonial experience and is a key concept within the field of postcolonial critical studies.

In my project I wish to research and understand the possibilities of the *creolité* in the formation of identity and community. These possibilities are formulated by thinkers such as Édouard Glissant, amongst others. As an artist I try to visualize the presence of history in the contemporary. Absent memories, or untold memories, will often be replaced by the imaginary. These may be called fictional memories, which encourage the mythologization of real experiences. They are real in the sense that they have an effect on present reality. My fictional memories serve as material for the paintings on display in this exhibition: A series of large-scale imaginary historical paintings are meant to express fantasies and stories projected onto Surinam; thus mirroring the lack of knowledge I have of my own heritage.

The stork from Paramaribo flew away never to return – transformation as the Other

En kvinna mötte upp vid ytterdörren, bad mig ta av mig skorna, kramade om mig och frågade om jag ville ha te

Jeanne sitter tyst och ensam vid vardagsrumsbordet. En död kropp ligger i sovrummet. Jeanne dödade honom, med en sax. Hennes son har ännu inte kommit hem. Än så länge vet ingen vad som har hänt. Men snart kommer allt att förändras.

Detta är den sista scenen i filmen *Jeanne Dielman, 23 Quai du Commerce 1080 Bruxelles* av Chantal Akerman, där vi får följa hemmafrun, modern och sexarbetaren Jeanne i hennes vardag. Den ställer frågor om kvinnors organisering och motstånd. Det är här det konstnärliga forskningsprojektet *Looking for Jeanne* tar sin början.

Vårt sökande efter vad som hände med Jeanne tog oss till Scot-pep, en organisation ledd av sexarbetare i Edinburgh som kämpar för sexarbetares rättigheter. De betonade vikten av att vara en del av en större solidaritetsrörelse för att åstadkomma politiska för. ändringar. I Sverige mötte vi mödrar som förlorat sina barn i skjutningar och som kämpade mot kriminaliseringen av sina mördade barn. Vi besökte kvinnoorganisationer som med vänskap och ömhet stöttade varandra i vardagen för att överleva och som vägrade anpassa sig till de villkor som orsakat deras marginalisering.

Vi träffade många som liksom vi undersöker möjligheten att utveckla ett förhållningssätt till världen som genomsyras av omsorg, solidaritet och hållbarhet. Tillsammans talade vi om hur vi som kulturarbetare och aktivister kan
göra konst som uppmärksammar och underhåller det som redan existerar. Att verka mitt i.

Forskningsprojektet *Looking for Jeanne*, inkluderar även forskningsgruppen FAM (Feminist Art Maintenance Group) bestående av Petra Bauer, Binna Choi, Marius Dybwad Brandrud, Nataša Petrešin-Bachelez, Kirsten Lloyd, Frances Stacey, och Marina Vishmidt.

Jeanne sits quietly and alone at the living room table. The body of a client lies in the bedroom. Jeanne killed him, with a pair of scissors. Her son has not yet come home, and no one is aware of what has taken place. Soon everything will change.

This is the last scene in the film J*eanne Dielman, 23 Quai du Commerce 1080 Bruxelles* made by Chantal Akerman in 1975, depicting the daily routine of housewife, mother and sexworker Jeanne.

It is a filmic ending which prompts questions around women's organising and resistance, and here begins the artistic research project *Looking for Jeanne*.

Our search for Jeanne first took us to Scot-Pep, a sex-worker led organisation in Edinburgh that fights for the rights and conditions of sex-workers.

In Sweden, we met mothers who lost their children in shootings and who continue to fight against the criminalization of those murdered children. We visited women's organisations that support each other with warmth and care, women who refuse to adjust to the conditions that caused their marginalisation. We met several people who, like us, are exploring the possibility of developing a practice and approach to the world that is permeated by care, solidarity and sustainability. Together we talked about how we as cultural workers and activists can acknowledge and maintain what is already existing. To act in the middle of things.

The research project *Looking for Jeanne* also includes the research group FAM (Feminist Art Maintenance Group) consisting of Petra Bauer, Binna Choi, Marius Dybwad Brandrud, Nataša Petrešin-Bachelez, Kirsten Lloyd, Frances Stacey, and Marina Vishmidt.

A woman met me by the door, asked me to take my shoes off, hugged me and offered some tea

Metaphor #1 (en tagg i sidan), med
Johan Hjerpe (grafisk formgivning)

Vintern 1882 fångades en sjöstjärnelarv av en fiskare utanför sicilianska Messina och hamnade under ett mikroskop med en tagg i sidan. Bokstavligen, alltså – taggen hade hämtats från ett tangerinträd i närheten och förts in under sjöstjärnans hud. Eftersom den saknar både blodceller och nervsystem är det svårt att föreställa sig hur det kan ha känts för sjöstjärnan, om den nu kände något alls. Men taggen omringades snart av rörliga celler, på liknande sätt som en tagg i en människas finger skulle ha gjort.

Zoologen i mikroskopets andra ände identifierade själva införandet av taggen som ett *inkräktande* och sjöstjärnans respons som ett *försvar*. Han introducerade därmed metaforen ”immunförsvar” i biologin och beskrev underförstått livet som krig, om än med andra medel, på ett sätt som ingen tidigare medicinsk teori hade gjort. Det senare tillägget *auto*-immunitet går tillbaka till den här metaforen, genom att antyda att ett autoimmunt tillstånd är att befinna sig i krig med sig själv.

Metaphor #1 (en tagg i sidan) återvänder till mötet mellan sjöstjärnan och citrustaggen, men sett ur perspektivet av att leva med ett autoimmunt tillstånd och en växande känsla av obehag över själva det språk som ramar in ett sådant tillstånd – en känsla av att metaforerna själva utgör en tagg i sidan.

In the winter of 1882, a starfish larvae caught by a fisherman in Messina, Sicily, found itself under a microscope with a thorn in its side. Quite literally. It was a thorn taken from a nearby tangerine tree, introduced under the skin of the starfish. Being devoid of both blood cells and a nervous system, it’s hard for us to imagine what this might have felt like for the starfish, if anything. But the thorn was soon surrounded by mobile cells much like a splinter in a finger would be on a human.

The zoologist on the other end of the microscope identified the insertion of the thorn as an *intrusion*, and the response in the starfish as a *defense*, thereby introducing the metaphor of “immunity-as-defense” into biology. And implicitly characterizing life as war by other means in a way which no previous medical theory had done. The later addition of *auto*-immunity, harks back on this metaphor, suggesting the autoimmune condition as being at war with oneself.

Metaphor #1 (A Thorn in the Side) revisits this meeting of the starfish and the citrus thorn from the perspective of living with an autoimmune condition and a growing discomfort with the very language which frames such a condition. A sense that the metaphors themselves are a thorn in the side.

Metaphor #1 (a thorn in the side), with
Johan Hjerpe (graphic design)

E.I the blob

E.I the Blob är en interaktiv ”bild-organism” med förmåga att affektera och affekteras. Istället för att vara en isolerad digital simulering, är dess konstruktion baserad på ett öppet och oförutsägbart system som möjliggör infektiösa relationer mellan det biologiska, det tekniska, det kulturella och det nätverkande. Med den vill vi öppna upp det digitala mot mer okända protokoll som möjliggör spontan rörelse och förändring, och för relationer där de oorganiska och de organiska systemen är sammanflätade i ett kontinuerligt tillstånd av infektion och omkonfigurering av varandra.

Som en evolutiv och affektiv nomad har *E.I the Blob* kommit att spela en central roll i det konstnärliga forskningsprojektet ”Ickekunskap, skratt och den rörliga bilden” där den tillåter oss att ompröva vår relation till den rörliga bilden mot den som en ”intra-aktiv” vibrerande kropp. *E.I the Blob* flyttar vår uppmärksamhet bort från den rörliga bilden och kroppen som former av representation, till dem som materia med psykiska intensiteter och individuella fält. Sålunda ser vi ser varken den rörliga bilden eller den affektiva kroppen som verktyg eller en egendom som vi som subjekt kan kontrollera och äga, och vi ser heller inte på dem som separata enheter med slutna gränser som vi studerar utifrån. Istället är vi intresserade av en forskning som är intrasslad med dem där vi kan lära av och med dem, och varifrån nya tillfälliga gränser och blivanden kan komma fram.

E.I the Blob is an interactive and evolving “image-organism” sensitive to affect and to being affected. Rather than being an isolated digital simulation, its construction is based on an open and unpredictable system allowing for infectious relations between the biological, the technical, the cultural and the networked.

With it we want to open up the digital towards more unknown protocols that allow for spontaneous movement and change, and for relations where the inorganic and the organic systems are intertwined in a continual state of infecting and reconfiguring each other.

As an evolutive and affective drifter *E.I the Blob* plays a central role in the artistic research project “Non-knowledge, Laughter and the Moving Image” where it allows us to rethink our relation to the moving image and see it as an “intra-active” vibrant body. *E.I the Blob* shifts our attention away from the moving image as well as the body as forms of representations, instead moving us towards them as materials of psychic intensities and fields of individuation.

Thus, we neither see the moving image and the affective body as tools or a property that we as subjects can control and own, nor do we look at them as separate entities with closed borders that we are studying from outside. Instead we are interested in a research entangled with them where we could learn from and with them, and from where new temporary borders and becomings could emerge.

E.I the blob

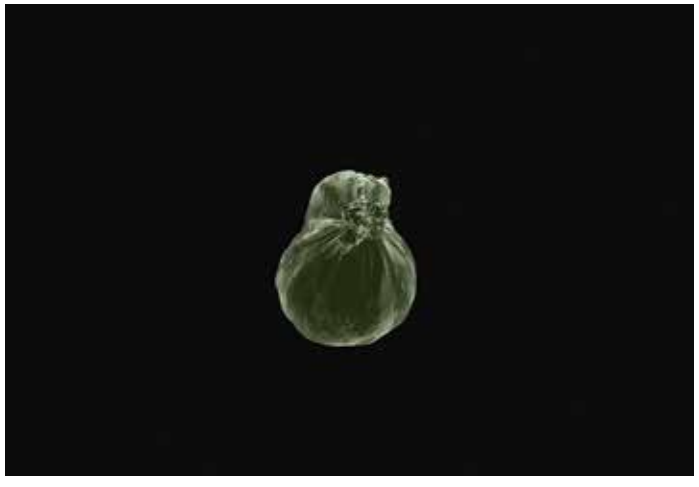

Vägra döda: historier om de vapenfria männen

Vårt forskningsprojekt *Vägra Döda – historier om de vapenfria männen* undersöker en specifik del av svensk närhistoria genom en av de stora existentiella berättelserna om människans livsvillkor – tanken om fred och försoning.

Detta har skett bland annat genom insamling av utsagor och berättelser från männen som mellan 1966 och 1992 valde att inte göra traditionell militärtjänst utan ansökte om och beviljades vapenfri tjänst.

Vi har inte minst intresserat oss för vilka strategier och metoder som staten har använt sig av för att navigera när den ställs inför komplexa etiska frågor.

Verken i utställning på Konstakademin är en del av resultaten från vårt forskningsprojekt. De cirkulerar runt den byråkratiska och mekaniska apparatur som skapades för att systematiskt bedöma unga mäns fysiologi och psykologi i syfte att kategorisera deras potential i det militära försvaret. Beståndsdelarna är en så kallad muskelstol inlånad från Brigadmuseum i Karlstad som användes för att mäta den mönstrandes muskelstyrka, två videoverk och en samling kodnycklar för att bedöma Inskrivningregisterarkivet, INSARK.

Tack till Brigadmuseum i Karlstad och till Tegen2 i Stockholm.

Ovan
Muskelstolen, 90 kg, 137 × 70 × 80 cm, i bruk 1969 – 1997, antal i bruk 10 – 12, utförda tester 2 346 246, *Muskelstolen – en apparat för mätning av män*

Höger
Inskrivningregisterarkivet, INSARK, video 1:26:5

Our research project *Refuse to Kill: Stories of the Conscientious Objectors* seeks to examine a specific thread of recent Swedish history through the lens of one of the great existential narratives of the human condition – the idea of peace and reconciliation.

This has been realized in part through the collection of statements and stories from the men who, from 1966 to 1992, opted out of traditional military service in favor of non-combatant service.

We have been no less interested in the various strategies and methods employed by the state in navigating complex ethical questions.

The artifacts in the exhibition at the Royal Swedish Academy of Fine Arts reflect the results of our research project. They revolve around the bureaucratic, mechanical apparatus designed to systematically assess the physiology and psychology of young men with the aim of categorizing their potential in the military. The component parts include a so-called muscle chair, borrowed from the Brigadmuseum in Karlstad and used to measure the muscle strength of recruits, two video works and a collection of code keys for accessing the Archive of the Swedish Defence Recruitment Agency, INSARK.

Thanks to the Brigadmuseum in Karlstad and to Tegen2 in Stockholm.

Left
Muscle chair, 90 kg, 137 × 70 × 80 cm, in use 1969 – 1997, number in use 10 – 12, number of tests conducted 2 346 246, *The Muscle Chair – An Apparatus for Measuring Men*

Below
The Swedish Defence Recruitment Agency, INSARK, video, 1:26:5

Refuse to kill: stories of the conscientious objectors

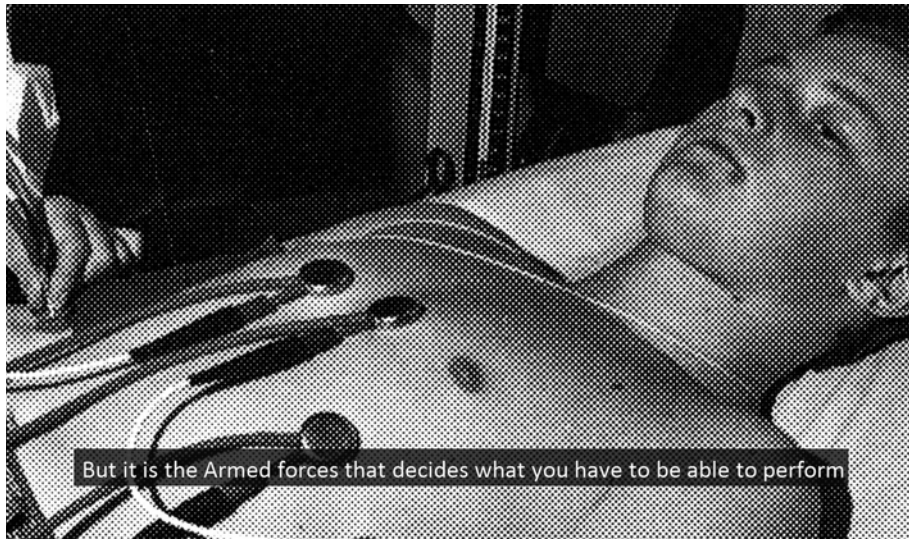

Främlingsfigurer: performance lecture

”Främlingsfigurer” är ett performance som utgår från boken *Främlingsfigurer* (Albert Bonniers, 2021). I detta verk jobbar jag med känslor och främlingar. Vanligtvis är det negativa affekter som hat och ilska som kommer på tal då vi närmar oss den Andre, och då vi försöker förklara mekanismerna bakom främlingsfientlighet och rasism. Men vilken plats har positiva känslor som kärlek, begär och attraktion vid konstruktionen av det främmande och Andra?

Jag prövar här tanken att kärlek varken kan eller kommer att rädda oss i en samtid där cirkulationen av känslor i alltför hög grad liknar cirkulationen av varor, och där rasismens våld både kan gestaltas i form av avståndstagande som i form av överdriven intimitet.

Loving Others, Othering Love

My performance lecture is based on my book of the same name, *Foreign Figures* (Albert Bonniers, 2021). I focuse on the interaction of emotions and strangers. The negative affective states of contempt and anger are standard reactions in encounters with the Other, and useful in explaining the mechanisms of xenophobia and racism.

But what role do the positive mental states of love, desire and attraction play in the construction of the Other, the Strange or the Foreign?

I here investigates the notion that love neither can nor will rescue us in a time when the circulation of emotions assumes the same trajectory as the circulation of goods. And where the forces of racism can assume the twin guises of denunciation and excessive intimacy.

Work a work

Vad innebär egentligen ett arbete? Hur påverkar normer och nya arbetsformer hur vi organiserar våra liv? Är det en utopi eller en dystopi som materialiseras omkring oss i hemmet och i arbetslivet? Det finns redan i dag en skarp gräns mellan de som har ett arbete med all trygghet det innebär och de människor som lever på andra sidan stäng slet, som säljer sitt arbete per timme och styrs av appar och SMS. Samtidigt exploateras hela våra livsvärldar online. Är allt till salu? Detta är några av de frågor som det konstnärliga forskningsprojektet Arbeta ett arbete undersökt i ett treårigt projekt.

Konstnärer kan både ses som motsatsen till den traditionella arbetaren och på samma gång som den perfekta arbetaren: de skapar båda en produkt och skapar en marknad för denna produkt. Konstnärligt arbete som en kontrast till traditionellt arbete är också ett vanligt tema i konsten, t ex genom att ifrågasätta de existerande relationerna på arbetsmarknaden och i produktionen och utopiskt föreslå andra sätt att arbeta och leva på. Vi har fortsatt i denna tradition genom att ifrågasätta föreställningar om arbete utifrån vår specifika plats i historien. Detta har skett i en iterativ kunskapsprocess där de olika konstnärernas individuella och ibland kollektiva arbeten har diskuterats och utvecklats över en treårsperiod. I denna utställning visas några delar i denna process i form av konstverk.

Work a work gruppen: Karin Hansson, Nils Claesson, Åsa Andersson Broms, Per Hasselberg, Shiva Anoushirvani och George Kentros.

Medlemmarna i Work a Work vill tacka alla deltagare som bidrog till samtalen om Konstnärslön nu på Tegen2. Läs mer på https://temporaryart.org/workawork/

What does work really mean? How do societal norms and contemporary working life affect how we organize our lives? Is this a utopia, or perhaps a dystopia, materializing around us at home and at work? There is today a clear boundary between those who have employment, with all the security it entails, and those who live on the other side of the fence, selling their work by the hour and at the behest of apps and text messaging. Coincidentally, our online lifeworlds are constantly exploited and capitalized. Is everything for sale? These are some of the questions investigated by our three-year artistic research project Work a work.

An artist can be considered the opposite of a traditional laborer and, at the same time, as the perfect worker. Both manufacture a product and create a market for it. In contrast to traditional labor, however, artistic work is also a common theme in art, for example, when putting under the loupe the structures of production and labor markets and, in a utopian spirit, proposing alternative paths of work and life. We have continued in this tradition by questioning notions of work based on our specific position in history. This has taken the form of an iterative knowledge process, in which artists' individual and collective works have been discussed and developed over a three-year period. This exhibition sheds light on aspects of this process in the form of artworks.

Work a work group: Karin Hansson, Nils Claesson, Åsa Andersson Broms, Per Hasselberg, Shiva Anoushirvani and George Kentros.

The members of Work a Work would like to thank all the artists who took part in the conversations about Artist salary now at Tegen2. Read more about the project at https://temporaryart.org/workawork/

Work a work

Fri tid – Konstnärslön nu!

Ska vi spendera vår tid på att fylla i formulär eller skapa konst? var den retoriska frågan som fungerade som utgångspunkt för Konstnärslön nu!, en serie evenemang på Galleri Tegen2 i Stockholm i september 2018 som vi återskapar i denna utställning.

Under en period av en månad skapade vi en tankesmedja och startade ett kampanjkontor som ett sätt att skapa diskussion. Utställningen gav också plats för en serie semi-offentliga samtal där frågan om en möjlig grundinkomst för konstnärer vidareutvecklades. Samtalen engagerade aktivister från basinkomströrelsen, politiker, forskare och konstnärer.

Som ett resultat av projektet föreslår vi en konstnärslön som pilot för en framtida grundinkomst, en lön som så småningom kommer att vara för alla, inte bara konstnärer: en basinkomst för att ge tid att ta hand om våra allmänna och existentiella frågor. Rätt till fri tid har historiskt grundlagt och drivit rättvisearbetet i samhället. Ändå ökar vi inte den kreativa potentialen att tänka om samhället. 100 år senare är åtta timmars arbetsdag fortfarande norm, trots att sex timmar visat sig effektivare.

I solidaritet föreslogs en konstnär följa Konstakademiens städare, lära sig hantverket, och sedan byta plats med städaren under utställningsperioden.

Städfirman förstod förslaget efter att ha tagit del av konsthistorien genom Mierle Laderman Ukeles ”Maintenance art”. Konstakademien sa direkt nej med motiveringen att en daglig performance inte kan likställas med en professionell städning.

Should we spend our time filling out forms or creating art? This was the rhetorical question that served as a starting point for Artist Salary Now!, a series of events at the gallery Tegen2 in Stockholm in September 2018, which we recreate in this exhibition.

Over the course of one month, we formed a think tank and started a campaign office as a way of stirring up discussion. The exhibition also provided a forum for a series of semi-public talks in which the issue of a Universal Basic Income for artists was elaborated. The talks engaged activists from the UBI movement, politicians, researchers and artists.

As a result of this project, we propose an artist salary as a pilot project for a future UBI, an income that will eventually be for everyone, and not just artists: a UBI that gives us time to deal with our common and existential issues. The universal right to spare time has historically established and propelled the work of social justice.

Yet we don’t bolster the creative potential to reimagine society. A century later, an eight-hour workday is still the norm, even though six hours has proven more effective.

In solidarity, it was proposed that an artist become an apprentice to the cleaners at the Royal Swedish Academy of Fine Arts, learn the vocation, and then trade places with the cleaner during the exhibition period.

The cleaning services company got the point of the proposal after being introduced to art history through Mierle Laderman Ukeles “Maintenance art”. The Academy immediately said no on the grounds that a daily performance cannot be equated with professional cleaning services.

Spare us our time – Artist salary now!

Scenanvisningar (2018; 2019; 2020)

Friluftsteatrarna ter sig i dag som sovande reliker i våra stadsrum, som lämningar från en tid då arbetarrörelsen men också staten såg dem som en viktig del av samhällsbygget. De flesta kom till under en tid då det gjordes skillnad på arbetstid och fritid. Teatern var ett politiskt verktyg, en gest som ville understryka bildning men också skapa nöje som en slags återbetalning av arbetets flit.

I dag ligger utomhusteatrarna för det mesta tomma, omvandlade till arkeologiska monument. Trots att städerna expanderar och stadsrummen förtätas tycks teatrarna lämnas ifred. Om scenerna har bevarats av sentimentala skäl eller för att påminna oss om vår historia, reta vårt minne och framkalla fantombilder av en folkhemstid, är svårt att säga.

För mig har de tomma teatrarna fungerat som ett rum där jag kunnat utforska det komplexa system och begrepp vi kallar *arbete*. Alla de ogripbara värden arbete genererar men också förbrukar gör att arbete (i alla dess former) formar vårt gemensamma narrativ, vårt nu och vår framtid. Alla de sysslor vi ägnar oss åt för att leva och överleva är också de handlingar som långsamt mejslar fram den värld vi lever i. De 30-talet scener som dokumenterats kan liknas vid en serie dioramor. Liksom det grekiska ordet för diorama *di-* ”genom” och *orama* ”det som ses, en syn”, vill bilderna leda blicken bort från den ”scen” vi befinner oss.

Open-air theaters appear today as dormant relics in our urban spaces, remnants from a time when the labor movement, with the support of the state, saw them as foundational to the building of society. Most came about in an age when clear lines were drawn between working hours and leisure time. Theater was a political tool, a nod to mass education and *Bildung*, but also to entertainment as a kind of recompense for diligence at work.

Today, open-air theaters are mostly abandoned, transformed into archeological monuments. Despite the fact that cities are expanding and urban spaces are growing denser, the theaters seem to remain untouched. Whether their stages have been preserved for sentimental reasons or to remind us of our history, stir our memories and evoke phantom images of a *folkhem* (society qua family) era, is difficult to say.

For me, the empty theaters have served as a space in which I could explore the complex systems and concepts we call work. All the intangible values that work generates (while also consuming) means that work, in all its guises, shapes our common narrative, our present and our future. All the pursuits we engage in, for living and outliving, also make up the storylines that carve out our world by degrees. The 30-plus theaters that have been documented can be likened to a series of dioramas. Just like the Greek word for diorama, whose literal meaning is “through that which is seen”, the images lead the gaze away from the “theater” we inhabit.

Stage directions (2018; 2019; 2020)

About O

I min forskning fokuserar jag på hur kärlekens och omsorgens, omsorgsmottagandets och själv-omsorgens handlingar och krav materialiseras i närvaro av våld. Inom ramen för forskningsprojektet *Work a Work* arbetade jag på två huvudprojekt: *Love's Labour (0,0. 0,0. 0,0)* och *About O*. I båda verken flätas uppläsningar samman med projektioner av rörliga bilder. Konstverkens textdel upptar en stor del av utrymmet och blir ett ifrågasättande av var gränsen går mellan statements och poesi. Poesin blir ibland ett sätt att acceptera omfattningen av det som inte fullt ut kan förstås. I den här utställningens performanceverk *About O* använder jag mig av deltagande konst och koreografi, installation, video och uppläsning för att utforska den nästan osynliga omfattningen av känslomässigt arbete. I *About O* arbetar jag med konstnären och dansaren Rebecca Chentinell.

In my research I focus on the materialisation of the act and demands of love and care giving, care taking and self-care, in the presence of violence. Within the framework of the research project *Work a Work* I worked on two main projects: *Love's Labour (0,0. 0,0. 0,0)* and *About O*. In both works, readings are interweaved with projections of moving images. The textual work occupies much of the space and becomes a questioning of where the border between statements and poetry lies. Poetry sometimes becomes a way of accepting the scope of that which cannot fully be grasped. In the performance *About O*, I employ participatory act and choreography, installation, video and reading to explore the almost invisible scope of emotional labour.

About O

Två macklingar

Konstnären målar under två timmar en vit tavla på vit botten. Konstnären förbinder sig att svara på frågor från förbipasserande, om tavlan och dess motiv. Verket har också ett svenskt namn: S0502Y efter den färgkod som kallas för Stockholmsvitt och förknippas med god inredningssmak (i vilket fall hos mina föräldrar och deras generation).

Det finns också ett motsvarande verk i svart som heter Black Work. Verket går att kombinera med en transaktion: Den vita tavlan säljs utan kvitto, den svarta med kvitto och specifierad moms. Tillsammans kan de två verken kallas för: White Work – Black Work.

Ordförklaring: en mackling är äldre Stockholmsslang för en oljemålning. En mackling säljs av en tavelnasare.

När verket uppförs på scen i en black box heter det: White Work in a Black Box.

Foto: Dan Lageryd, 2019

White work – black work & White work in black box

The artist paints a white painting on a white canvas for two hours, and responds to passersby who ask questions about the work and its motives. The work is entitled, in Swedish, S0502Y, taken from the color code known as Stockholm white, which is associated with taste in interior design (at least among my parents' generation).

There is also a corresponsing work in black called Black work. Both works are combinable with a transaction: The white painting is sold without a receipt, the black with a receipt and specified VAT.

Together the two works are called: White work – black work. Swedish title: Two pain'in's

Glossary: "pain'in'" is a dated Stockholm slang term for oil painting. A pain'in' is sold by a pain'in' peddler.

When the work is performed on a black-box stage, it is called: White work in a black box.

Photo: Dan Lageryd, 2019

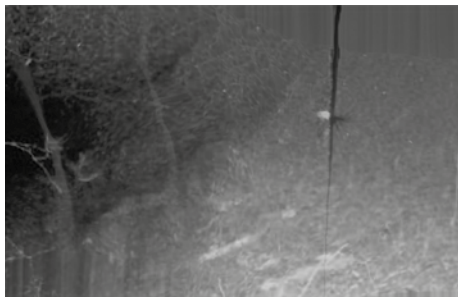

Skärmräddaren

Animationen *Skärmräddaren* består av en samling bilder som är svåra att tolka och förstå för artificiell intelligens. Bilderna är från human computation-sammanhang som citizen science portalen Zooniverse, dä människors förmåga att skapa mening och tolka oklara bilder sätts i arbete i stor skala.

Likt människor, som genom drömmen sorterar och bearbetar intryck, så behöver robotar oändligt med drömtid för att skapa reda i dessa diffusa bilder. Jag ser framför mig hur robotarna, på nätterna när de inte är sysselsatta med människors aktiviteter, kanske i strömsparläge, halvt sovande halvt vakna, passar på att betrakta dessa obegripliga bilder i detalj.

Jag föreställer mig att de försöker hitta mönster och liknelser mellan bilderna, ett slags visuella sammankopplingar av till synes skilda bilder. Resultatet blir lite som stillastående moln på himlen, eller en skärmsläckare från 90-talet. Men till skillnad från skärmsläckare vars drömlika mönster en gång i tiden var till för att spara skärmen och se till att alla pixlar på skärmen fungerade, så har dessa animationer inte något med sparande att görande, utan handlar om att rädda robotseendet från att bli förstelnat av förprogrammerade normer och förföreställningar. Eller kanske letar de efter en räddare?

The animation *The Screen Saviour* consists of a collection of images that have in common that they are difficult to interpret and understand for artificial intelligence. The images are from so called human computation contexts such as the citizen science portal Zooniverse, where people's ability to create meaning and interpret unclear images is put to work on a large scale.

I think that like people, who sort and process their impressions through dreams, robots need endless dream-time to figure out these diffuse images.

In front of me I see how the robots, at night when they are not eenganged in human activities, maybe in sleep mode, reflect over these incomprehensible images. I imagine them trying to find patterns and similarities between the pictures, visual associations between seemingly different images.

The result is a bit like slow clouds in the sky, or a screensaver from the 90's. But unlike screensavers whose dream-like designs once existed to save the screen and make sure all the pixels on the screen were working, these animations have nothing to do with saving technology, but are about saving the robot's vision from becoming obsolete due to pre-programmed norms and pre-imaginations. Or maybe the robots are looking for their saviour?

Screen saviour

Människans mått – Descartes i Stockholm

Den kritisk tänkande människan är nyckeln för demokratin. I våra roller som medborgare, konstnärer och forskare förväntas vi alla tänka kritiskt. Descartes rationella tänkande gav oss verktyg att se på världen som en maskin där allt går att optimera och konsumera.

Descartes såg även djuren som maskiner och endast människan hade en själ. Att djuren skrek när de plågades såg han endast som en funktion. Filosofens egen funktion vid hovet, att undervisa drottning Kristina klockan 5 varje morgon plågade livet ur honom. Influensan och en lunginflammation tog hans liv efter bara fyra månader i Stockholm.

Descartes ville inte bli en trofé i ett gravmonument på Riddarholmen. Han begravdes därför bland fattiga i förorten vid platsen där Olof Palmes grav är i dag. Kvarlevorna grävdes upp efter 16 år och togs till Paris. 1821 upptäckte Franska Akademien att kraniet saknades. Jacob Berzelius hittade det i Stockholm och återbördade det till Paris.

Sedan Descartes lämnade Stockholm 1666 har vi fortsatt optimera vår konsumtion på bekostnad av omvärlden. Fortsätter vi utvecklingen går medeltemperaturen upp 8 grader. Men om vi vore djur som tvingas äta all energi vi konsumerar – hur stor kropp har vi då? När Descartes kranium återvänder till Stockholm är det med måttet hur vi nu lever våra liv. Här visar vi kroppen som en ca 14 meter hög, 35 000 kilogram tung Descartes.

Tack till: Homo Colossus projektgrupp, Daniel Pargman, Mario Romero Vega, Belinda Retourné, KTH, KKH, Formas. Läs mer om projektet på https://www.kth.se/hct/mid/research/sustainability/projects/homo-colossus-1.951728

Foto: JC Domenech, Musée de l'Homme

The critically thinking person is the key to democracy. In our roles as citizens, artists and scholars, we are expected to exercise critical thinking. The mechanistic rationality of Descartes has provided us a tool for seeing the world as a machine that optimizes and consumes anything.

Descartes' view of nonhuman animals was equally mechanistic, whereas humans possessed a soul. He regarded the cries of tormented animals not as an expression of suffering, but as a mere function of their nature. The function of this philosopher at the court of Queen Christina, rising at 5 AM each morning to tutor his unsympathetic ward, tormented the life out of him. He succumbed to influenza and pneumonia after just four months in Stockholm.

Descartes did not wish to become a trophy in a funerary monument on Riddarholmen. He was consequently interred in a cemetery used mainly for paupers, near the site of Olof Palme's grave today. His remains were exhumed after sixteen years and brought to Paris. In 1821, the Académie Française discovered that the cranium was missing. Jacob Berzelius found it in Stockholm and returned it to Paris

Since Descartes left Stockholm in 1666, we have continued to optimize our consumption at the expense of the outside world. To continue this trajectory is to raise the mean temperature 8 degrees Celsius. But what if we were animals forced to ingest all the energy we consume – how big a body would we have? When Descartes' skull returns to Stockholm, it is with the measure of how we presently live our lives. Here we display this body as a 14 meter high, 35 000 kilogram Descartes.

Thank you: Homo Colossus projektgroup, Daniel Pargman, Mario Romero Vega, Belinda Retourné, KTH, KKH, Formas. Read more about the project at https://www.kth.se/hct/mid/research/sustainability/projects/homo-colossus-1.951728

Photo: JC Domenech, Musée de l'Homme

The measure of man – Descartes in Stockholm

This violin must die

This Violin Must Die skapades som en del av Vetenskapsrådet och Kungl. Konsthögskolans forskningsprojekt ”Work a work”. Verket är en performance som reflekterar kring konceptet ”musikaliskt verk” och olika ekologier och ekonomier kopplade till instrumentalframföranden. Den ljudande delen av verket utvecklades i samarbete mellan violinisten George Kentros och tonsättaren / pro grammeraren Fredrik Olofsson. På scenen syns en violinist långsamt förstöra ett instrument.

De ljud som denna process ger upphov till bearbetas och spelas upp av violinisten genom ett projektspecifikt ljudprogram medan en projektion visar filmklipp av violiner tillverkade i kinesiska fabriker, samt av musikerna och konstnärerna Nam June Paik, Karl Erik Welin och Pete Townsend när de förstör instrument.

Verket isolerar violinistens performativa kunskap från inlärda speltekniker. Det ställer frågan, är en violinist bättre lämpad att förstöra en fiol än någon som inte kan något om violiner? Verket refererar till förhållandet mellan nya och gamla teknologier, spänningar mellan analoga och digitala ljud, och hur industrialiseringen har påverkat musiken. Det reflekterar kring varför det finns så många violiner. Och om det egentligen ska finnas så många.

Efter varje framförande sparas violinens kvarlevor tillsammans med en inspelning av ljuden från just den violinen. Detta skapar projektets afterlife – det, och en annars icke-anmärkningsvärd fabriksviolin lever vidare, betydligt längre än ett sådant instrument annars brukar göra.

Ovan
Foto: Dan Lageryd, 2019

Höger
Foto: Diana Rotaru, 2019

Initially conceived as part of the Royal Institute of Art’s artistic research project Work a work, *This Violin Must Die* is an immersive performance that reflects on the ecology and economy of instrumental performance and the concept of musical work.

The sounding work was developed as a collaboration between the violinist George Kentros and the composer / programmer Fredrik Olofsson.

A violin is slowly destroyed onstage and the resulting sounds are buffered and played by the violinist through a real-time audio synthesis program, while a film shows clips of violins being assembled at Chinese violin factories (shown with kind permission of the Sydney String Centre). In addition, clips show artists and musicians Nam June Paik, Karl Erik Welin and Pete Townsend destroying instruments.

The work isolates the violinist’s performative or learned knowledge and technique. And it poses the question, is a violinist better prepared to break a violin than someone without knowledge of violins? At first, this project simply planned to research what exactly the work of a violinist entails but it quickly grew to involve other inquiries, be-ginning with the emotive aspects of an (unpleasant) instrumental destruction.

It refers to the relationship between new and old technologies, stress points between analogue and digital sounds, and the ways that industrialization affects music. It reflects on why there are so many violins. And whether there should be so many.

Left
Photo: Dan Lageryd, 2019

Below
Photo: Diana Rotaru, 2019

Verk på nätet

Shiva Anoushirvani med Rebecca Chentinell
About O

Nils Claesson
Två macklingar

Goldin + Senneby
Insurgency of life

Per Hasselberg
Städning av Konstakademien

George Kentros
This violin must die

Mara Lee
Främlingsfigurer: performance lecture

www.kkh.se

Flera av konstnärerna uttrycker sin konstnärliga forskning genom performances. Verken kan bestå av performance i flera lager, från deras flyktiga engångsliv till interaktivitet eller spontanitet. Begränsningarna som dagens sociala distansering medför lägger på nya lager, medan andra definitivt saknas. Vi har dem kvar som en process som är tillfällig, men samtidigt fängslande, live och arkiverande, som sker i både det privata och det offentliga rummet och som förhoppningsvis tillför lager till vårt eget tänkta rum.

En del av de här lagren finns med i utställningen, andra dokumenteras och kan under en kort tid upplevas på webben.

Vissa av verken finns inte online under hela utställningstiden, medan vissa andra kan ses digitalt längre än så.

Several of the artists express their artistic research in performances. Performative works can have performative layers, be it their one-time momentary life, interactivity as well as spontaneity. Due to the limitations of today's social distancing, more layers are added, and some are surely absent. We maintain it as a process that is temporary and also capturing, live and archival, taking place in private and in public space, and hopefully adding layers to ur imaginary space. Some of the works are not accessible throughout the entire duration of the exhibition, some may be available in digital space beyond their temporality.

www.kkh.se

Shiva Anoushirvani with Rebecca Chentinell
About O

Nils Claesson
White work / Black work

Goldin + Senneby
Insurgency of life

Per Hasselberg
Cleaning of the Art Academy

George Kentros
This violin must die

Mara Lee
Foreign figures: performance lecture

Works online

Kolofon / Colophon

Publikation producerad i samband med Kungl. Konsthögskolans forskningsutställning 2021 / This publication is published on the occasion of the Royal Institute of Art's research exhibition 2021.

Utställning / Exhibition

Konstakademien
27/3 – 9/5, 2021

Curator / Curator:
Sara Arrhenius, Rektor Kungl. Konsthögskolan / Vice-Chancellor, Royal Institute of Art

Producenter / Producers:
Meryem Saadi, Silvia Thomackenstein

Tekniker / Technicians:
Daniel Norrman, Fritz Quasthoff

Kommunikation / Communication:
Joakim Carlson, Oliver Krug

Film / Film:
Geska Helena Brečević, Robert Brečević

Publikation / Publication

Publicerad av / Published by:
Mejan Press

Kungl. Konsthögskolan /
Royal Institute of Art
Flaggmansvägen 1
111 49 Stockholm

www.kkh.se

ISBN 978-91-985456-1-6

Redaktör / Editor:
Liv Lewitschnik

Redaktionsråd / Editorial board:
Sara Arrhenius, Meryem Saadi, Silvia Thomackenstein

Textförfattare / Writers:
Åsa Andersson Broms, Shiva Anoushirvani, Sara Arrhenius, Filippa Arrias, Petra Bauer, Nils Claesson, Marius Dybwad Brandrud, Carl Johan Erikson, Goldin + Senneby, Karin Hansson, Per Hasselberg, George Kentros, Annika Larsson, Björn Larsson, Mara Lee, Meryem Saadi, Silvia Thomackenstein

Översättare / Translator:
Kevin Fickling, Anna Stjernström

Korrektur / Proofreaders:
Liv Lewitschnik, Joakim Carlson

Grafisk form / Graphic design:
Fält (Jesper Canell, Daniel Flodin)

Tryckeri / Printer:
Göteborgstryckeriet

© 2021 konstnärerna och textförfattarna / the artists and the writers

Tack / Acknowledgments

Kungl. Akademien för de fria konsterna: Isabella Nilsson, ständig sekreterare, Helen Karlsson, koordinator, Alan Kurbany, kaféansvarig, Fritz Quasthoff, vaktmästare

Lars Arrhenius, Daniela Auerbach, Jonna Bornemark, Pernilla Carlsson, JC Domenech, Erik Eriksson, ETC:s Solpark, Dror Feiler, Formas, Fylkingen, Lennart Färnström, Isabel Gatzke, Libby Glanville, Kiona Hagen Niehaus, Johan Hjerpe, HFBK Hochschule für bildende Künste Hamburg, Jens Holm, Homo Colossus projektgroup, Institutionen för film och media vid SKH, Magnus Jacobsson, Hans Jörgen Johansen, Stefan Kernjak, Kollektiv process, KTH, Dan Lageryd, Maria Lilja, Annika Lillemets, Musée de l'Homme, Nike Markelius, Nome Gallery, Berlin, Fredrik Olofsson, Daniel Pargman, Belinda Retourné, Mario Romero Vega, Carl Schlyter, Gunilla Sköld Feiler, Stiftelsen Filmform, The Sydney String Centre, Galleri Tegen2, Vetenskapsrådet, Elisabeth Westerlund

KONSTAKADEMIEN
Kungl. Akademien för de fria konsterna

Swedish Research Council

978-91-985456-1-6

Artistic Research in Uncertain Times

Love, Body & Work

Royal Institute of Art